

$\frac{4}{18}$ af nævnte Højtidsoffer, og at han ſkulde have det fra den 1ſte Januar 1891. Men da Kantor Meldal mente — og det forekommer mig med god Grund — at Ministeriet havde ved at lade det Andragende ligge i henved 6 Aar uden at give noget Svar paa det, bevirket, at han havde miſtet en Indtægt, der aarlig udgjorde $\frac{4}{18}$ af Højtidsofferet, der var anſat til 330 Kr., alſaa noget over 73 Kr. om Aaret, mente han, at han havde god Grund til at vente at ſaa denne Sum, og derfor indgav han i Efteraaret forrige Aar et Andragende til Ministeriet for Kirke- og Underviſningsvæſenet om, at den Sum, omtrent 400 Kr., ſom han kunde have haft i den Tid, der var gaaet hen, maatte blive ham tilſtaaet. Dette Andragende blev imidlertid afſlaaet af Kultusministeriet. Nu forekommer det mig, at det er temmelig klart, at der er ſket Manden Aret. Hvad Grund Ministeriet har kunnet have til at lade et Andragende efter at have ſaaet Erklæring ligge ganſke rolig fra Slutningen af Juli 1885 til Marts 1891, ved jeg naturligtviſ ikke, men det forekommer mig, at denne Fremgangsmaade danner en ret god Illuſtration til den fra en viſ Side højt ſtemte Lovſang, man har hørt om den forrige Kultusministers Adminiſtration, thi det forekommer dog virkelig mig, at det, at et Andragende ligger derinde i 5—6 Aar, er — ja jeg ved ikke, hvilket Udtryk jeg ſkal bruge for at betegne det. Nu anſøger han alſaa derom; han oplyſer endvidere, at hele hans Løn udgør omtrent 800 Kr.; han er gift, har en ſvagelig Kone og 5 Børn. Udvalget har derfor været fuldſtændig enigt om at henviſe dette Andragende til den ærede Minister, og deri ligger alſaa en beſtemt Opfordring til den ærede Minister for Kirke- og Underviſningsvæſenet om virkelig at yde vedkommende Andrager den Godtgørelſe, han ſynes med al Billighed i alt Fald at have Krav paa. Thi det kan dog ikke nægtes, at han i Virkeligheden paa Grund af, at Ministeriet har undladt i rette Tid at give Reſolution paa hans Andragende, har miſtet en Indtægt af 400 Kr., og da hans økonomiſke Forhold i øvrigt ere meget ſmaa, ſynes ogſaa Billighed at tale for hans Andragende. Jeg ſtal derfor paa Udvalgets Vegne opfordre det høje Ting til at ſtemme for Henviſningen af dette Andragende til Ministeren for Kirke- og Underviſningsvæſenet, og jeg gør det i det Haab, at den ærede Minister ogſaa vil imødekomme den der fremsatte Fordring.

Ministeren for Kirke- og Underviſningsvæſenet (Goss): Med Henſyn til det ſakkiſte Forhold ſtiller det ſig ſaaledes, ſom Udvalgets ærede Ordfører har udtalt. Det vil imidlertid ligeledes erkendes, at Ministeriets Reſolution paa det Andragende, ſom kom fra Kordegnen Meldal, ikke kunde være anderledes, end at Ministeriet ikke ſaa ſig i Stand at yde ham nogen Godtgørelſe eller ved ſin Reſolution ſtaffe ham den. Det er jo klart, at for ſaa vidt her var Tale om, at vedkommende havde et Netskrav, ja maatte Netskravet jo rettes mod Præſterne ved Domkirken til at betale fra Tiden for hans Anſættelſe, til Reſolutionen ſaldt, ſaaledes at de ſkulde refundere ham en tilſvarende Kvota, men det er jo klart, at et ſaadant Krav maatte fremsættes ved Domſtolene. For ſaa vidt dernæſt et Netskrav maatte rettes mod Ministeriet, det vil ſige mod Statskaſſen, er det klart, at ogſaa dette, hvis man havde den Opfattelſe, at man havde et Netskrav i den Henſeende, maatte gøres gældende ved Domſtolene, men at Ministeriet ikke ved ſin Reſolution kunde tillægge ham noget ſaadant. For ſaa vidt der derimod kun er Tale om et Billighedshenſyn — og ſaaledes var jo Andragendet fra den paagældende rettet — er det klart, at Ministeriet heller ikke ved ſin Reſolution kunde yde ham nogen ſom helſt Del af dette, men i det højſte kun kunde fremsætte Forſlag for Rigsdagen om en ekſtraordinær Bevilling af denne Sum. Men førend man kom til Rigsdagen med en ſaadant Bevilling, maatte det Spørgsmaal fornuftigtviſ være afgjort, om han ikke har et Netskrav mod de paagældende Præſter. Det forſte Skridt, han maa gøre, er at anlægge Sag, for ſaa vidt de paagældende Præſter ikke maatte være villige til og anſe ſig for forpligtede til at udbetale ham en ſaadant Kvota, anlægge Sag ved Domſtolene. Førſt naar den Afgørelſe gik ham imod, og Ministeriet ſaa tillige ſkønnede, at han var bleven behandlet ubillig ved den Tid, ſom var gaaet med Behandlingen i Ministeriet, vilde Tidspunktet være kommet for Begæringen af en Bevilling. Jeg ſtal blot gøre opmærksom paa, at man ikke kan give nogen almindelig Regel om, hvad den rette Tid er for en ſaadant Afgørelſe. Det er meget muligt, at den er trukken længere ud, end den ſkulde, men en Regel for, at det ſkulde være afgjort, ſom Andrageren gaar ud fra, den 1ſte Juli 1885 — om det overhovedet var muligt efter de Overvejelſer, ſom maatte gaa forud for Afgørelſen af et ſaadant Spørgs-